

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa "B." spółka z o.o. w O.
przeciwko Z. w Polsce
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 lipca 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę
3.321,00 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 lipca 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) w pkt I zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. z 22 maja 2017 r. w punkcie pierwszym częściowo w ten sposób, że oddalił powództwo co do kwoty 35.720 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 6 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty; w punkcie trzecim w ten sposób, że zasądzoną od Pozwanego Z. w Polsce na rzecz Powódki „B.” sp. z

o.o. w O.” tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 8.278 zł obniżył do kwoty 3.639 zł; w punkcie czwartym w ten sposób, że: a) nakazał pobrać od Pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. kwotę 1.053 zł tytułem nieuiszczonych kosztów opinii biegłego, b) nakazał ściągnąć od Powódki na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. z zasądanego na rzecz Powódki w punkcie pierwszym zaskarżonego wyroku roszczenia kwotę 673,38 zł tytułem nieuiszczonych kosztów opinii biegłego; w pkt II oddalił apelację w pozostałej części i w pkt III orzekł o kosztach postępowania.

W motywach rozstrzygnięcia stwierdził, że nie są trafne zawarte w apelacji Pozwanego zarzuty kwestionujące ustalenie Sądu Okręgowego, że Pozwany jako inwestor wyraził zgodę na zawarcie umowy pomiędzy wykonawcą i podwykonawcą. Wskazał, że w świetle art. 647¹ § 2, 4 i 5 k.c. do powstania solidarnej odpowiedzialności inwestora wobec podwykonawcy konieczne jest zawarcie przez wykonawcę z podwykonawcą umowy w formie pisemnej, której przedmiotem jest wykonanie robót budowlanych oraz wyrażenie zgody przez inwestora na zawarcie tej umowy. Jego zdaniem słusznie uznał sąd I instancji, że zgoda wyrażona wykonawcy przez Pozwanego jako inwestora na zatrudnienie podwykonawcy była zgodą czynną, zaznaczając, że czynne wyrażenie zgody przez inwestora może przybrać postać zachowania się, które ujawnia wolę w sposób dostateczny. Sąd Apelacyjny wskazał, że w punkcie 16 szczególnych warunków umowy zawartej pomiędzy generalnym wykonawcą a inwestorem wprost zapisano, że przy realizacji robót, wykonawca będzie korzystał z usług B. sp. z o.o. z siedzibą w C. i że B. sp. z o.o. będzie jedynym podwykonawcą, co oznacza, że inwestor wyraził zgodę na podwykonawstwo Powódki. Miał także pełną świadomość, jaki rodzaj robót wykonywał podwykonawca i od jakiej daty brał udział w realizacji inwestycji. Świadczy o tym treść oświadczeń podwykonawcy złożonych inwestorowi w dniach 31 lipca 2013 r., 3 września 2013 r. oraz 10 stycznia 2014 r., w których opisano przedmiot wykonywanych robót oraz otrzymanie za nie zapłaty.

Orzeczenie to zostało zaskarżone przez Pozwanego. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. W ocenie Pozwanego zachodzi również potrzeba wykładni

ww. przepisów, ponieważ budzą one poważne wątpliwości oraz skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Powódka wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od Pozwanego na Jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., sygn. akt IV CSK 53/2013, niepublikowane; postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2018 r., sygn. akt II CSK 15/18). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002 Nr 1, poz. 11).

Co istotne, nie stanowi zagadnienia prawnego stwierdzenie o potrzebie dokonania oceny prawnej w określonym zakresie w sytuacji, gdy skarżący nie przedstawia argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych, innych niż ocena, którą przyjął sąd drugiej instancji. W niniejszej sprawie ograniczono się do zgłoszenia wątpliwości, w istocie stanowią pozór występowania w sprawie zagadnienia prawnego.

Skarżący wskazał ponadto na istnienie w sprawie jednocześnie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, jednak w tym zakresie nie wskazał wystarczającej argumentacji na poparcie powyższego twierdzenia.

Skarżący nie wykazał również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Oczywista zasadność skargi zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby

wnikliwej oceny, głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. Należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 grudnia 2000 r., sygn. akt V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; 22 marca 2001 r., sygn. akt V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156; 13 czerwca 2018 r., sygn. akt II CSK 71/18, niepublikowane).

Wywód skargi nie może sprowadzać się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem. Skarżący powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie poprzez wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości (zob. art. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49; 14 lipca 2005 r., sygn. akt III CZ 61/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 75; 26 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CZ 28/06, niepublikowane; 24 września 2013 r., sygn. akt III SK 4/13, niepublikowane; 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt II CSK 589/14, niepublikowane; 23 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 36/18, niepublikowane). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., sygn. akt IV CSK 189/15, niepublikowane i przywołane tam orzecznictwo). Orzeczenie może być zatem kwestionowane jako bezprawne. Oczywistość powinna być widoczna *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 września 2003 r., sygn. akt IV CZ 100/03, niepublikowane; 22 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 218/07, niepublikowane; 26 lutego 2008 r., sygn. akt II UK 317/07, niepublikowane; 9 maja 2008 r., sygn. akt II PK 11/08, niepublikowane;

21 maja 2008 r., sygn. akt I UK 11/08, niepublikowane; 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, niepublikowane).

Z tych względów, wobec niespełnienia przez skargę kasacyjną powyższych kryteriów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.

as]

jw